

Har genusvetenskapen blivit sokaliserad?

Peter Olausson och **Mattias Öhman** skriver om ett försök till "sokalisering" av genusvetenskapen.

FYSIKERN ALAN SOKAL utförde 1996 ett hyss som blivit klassiskt: Han skrev en nonsens-artikel, skickade den till den postmodernistiska tidskriften *Social Text* ... Och fick den publicerad. Många drog den tilltalande och rimliga, men dock felaktiga, slutsatsen att han därmed bevisat att all postmodernism är nonsens. Sokal själv var mer blygsam.

"From the mere fact of publication of my parody I think that not much can be deduced. It doesn't prove that the whole field of cultural studies or cultural studies of science – much less sociology of science – is nonsense. Nor does it prove that

the intellectual standards in these fields are generally lax. (This might be the case, but it would have to be established on other grounds.)”¹

Alan Sokal

Det var inte första gången som trams fördes ut som förment vetenskap, men det är det överlägset mest kända exemplet. Liknande experiment har sedan dess utförts flera gånger. Som när en artikel skriven med autocorrect (“... you are a wonderful person to your great time to take the fun and take a great time and ...”) 2016

accepterades av en internationell konferens om kärnfysik², eller när en artikel som uteslutande utgjordes av meningen ”Get me off your fucking mailing list” om och om igen 2005 accepterades av tidskriften *International Journal of Advanced Computer Technology*, och som skulle ha publicerats ifall författarna erlagt publiceringsavgiften på \$150.³

I maj 2017 genomfördes ett uppmärksammat försök i genren. Peter Boghossian och James A. Lindsay är båda aktiva skeptiker och ateister. De har skrivit böcker som *A Manual for Creating Atheists* (Boghossian 2013) och *Everybody is Wrong About God* (Lindsay 2015) och tycks ha ett rejält horn i sidan till genusvetenskap. Det var den som de skulle avslöja som pseudovetenskap med Sokals metod.

Boghossian och Lindsay skrev en artikel som de kallade ”The Conceptual Penis as a Social Construct”. Den

SOCIOLOGY | RESEARCH ARTICLE

The conceptual penis as a social construct

Jamie Lindsay^{1*} and Peter Boyle¹

Abstract: Anatomical penises may exist, but as pre-operative transgendered women also have anatomical penises, the penis vis-à-vis maleness is an incoherent construct. We argue that the conceptual penis is better understood not as an anatomical organ but as a social construct isomorphic to performative toxic masculinity. Through detailed poststructuralist discursive criticism and the example of climate change, this paper will challenge the prevailing and damaging social trope that penises are best understood as the male sexual organ and reassign it a more fitting role as a type of masculine performance.

Subjects: Gender Studies - Soc Sci; Postmodernism of Cultural Theory; Feminism

Keywords: penis; feminism; machismo braggadocio; masculinity; climate change

Received: 17 April 2017

Accepted: 11 May 2017

*Corresponding author: Jamie Lindsay,
527061 - Southeast Independent Social
Research Group, 512 N. Central Avenue,
Knoxville, TN 37917, USA
E-mail: jlindsay@gmail.com

Reviewing editor:
Jamie Hebl, University of
Huddersfield, UK

Additional information is available at
the end of the article

Nonsensartikeln publicerad.

är utan vare sig rim eller reson men fullproppad med begrepp, fraser och citat som skulle imponera på den förmenta expertisen i genren, som till exempel följande:

”the isomorphism between the conceptual penis and what’s referred to throughout discursive feminist literature as ‘toxic hypermasculinity,’ is one defined upon a vector of male cultural machismo braggadocio, with the conceptual penis playing the roles of subject, object, and verb of action.”

De skickade in nonsens-artikeln till tidskriften *NORMA*, ”International Journal for Masculinity Studies”. *NORMA* (som för övrigt har svenska redaktörer) verkar vara en tidskrift med relativt låg status och dyker inte upp bland de 115 första ”topptidskrifterna” inom *gender studies* på en välkänd rankingsida för akademiska tidskrifter.⁴ Det kan invändas att sådana rankingar sällan är kompletta, men det förefaller rimligt att anta att en väletablerad och erkänd tidskrift åtminstone borde finnas med i listan.

Hur som helst så tog redaktörerna på *NORMA* sin uppgift på tillräckligt stort allvar för att refusera Boghossian och Lindsay. Samtidigt tipsade de om en annan tidskrift på samma förlag: *Cogent Social Sciences* (hädanefter *CSS*).

”We feel that your manuscript would be well-suited to our Cogent Series, a multidisciplinary, open journal platform for the rapid dissemination of peer-reviewed research across all disciplines. [...] To ensure all work is open to everyone, the Cogent Series invites a ”pay what you want” contribution towards the costs of open access publishing if your article is accepted for publication.”

- Från refuseringsmailet från *NORMA*

Två omständigheter rörande *CSS* förtjänar att lyftas. För det första så är det inte en genusvetenskaplig tidskrift, utan i den publiceras lite allt möjligt inom samhällsvetenskap. För det andra är det en *pay-to-publish*-tidskrift som, av detta fall att döma, publicerar vad som helst så länge författarna är beredda att betala.⁵ (Det måste här påpekas att det även finns seriösa tidskrifter, med peer review och redaktionellt arbete värt namnet, som tar betalt för att publicera artiklar.)

Här skulle Boghossian och Lindsay ha gjort halt. Det experiment de tänkt ut hade misslyckats. Men de uppmuntrades av tipset, trots att de mycket

**Redaktörerna på
NORMA tog sin
uppgift på till-
räckligt stort
allvar för att
refusera
Boghossian
och Lindsay.**

väl visste vad den sortens tidskrifter går för. På något sätt trodde de att de skulle kunna slå mot både slapp genusvetenskap och skräptidskrifter som publicerar vad som helst. De skickade således artikeln till *CSS* som villigt publicerade den.⁶

Detta om Boghossian och Lindsays nonsens-artikel. Samma dag som den publicerades i *CSS* publicerade tidningen *Skeptic* på sin hemsida en artikel där Boghossian och Lindsay förklarade vad de gjort och varför.

”The publication of our hoax reveals two problems. One relates to the business model of pay-to-publish, open-access journals. The other lies at the heart of academic fields like gender studies.”⁷

Men nu är det svårt att hänga med. För deras experiment uträttar inte alls båda delarna. Den som vill avslöja exempelvis genusvetenskap som trams med Sokals metod får göra som han och få en tramsartikel publicerad i en tidskrift som är etablerad och välrenommerad — och liksom han acceptera att ett (1) försök är otillräckligt för att döma ut ett helt forskningsfält. Att det finns *vanity journals* som publicerar vad som helst mot betalning är ett helt annat problem och har demonstrerats flera gånger. Att en sådan publicerar en tramsartikel i genren X säger således inte ett dyft om genren X.

Skeptic är en etablerad, välrenommerad skeptisk tidskrift som sedan 1992 beskrivit myriader myter, vanföreställningar, bluffterapi och pseudovetenskapliga påhitt. Den borde inte publicera en artikel baserad på ett illa utfört och vantolkat experiment – just eftersom den är specialiserad på att granska illa utförda och vantolkade experi-

ment. Men de publicerade artikeln. Och den hyllades av delar av den skeptiska rörelsen där man tydligen var så övertygade om att genusvetenskap är en oseriös disciplin att man inte klarade av att dra rimliga slutsatser av försöket till spratt. Flera skeptiska kandidater återfanns bland hyllarna: Michael Shermer, chefredaktör för *Skeptic* som tog in artikeln till att börja med och som hyllat och försvarat den sedan dess, Richard Dawkins och Sam Harris, liksom Steven Pinker. (Den sistnämnde verkar dock i efterhand ha ändrat uppfattning.)

Shermer m.fl. har på grund av detta fått en hel del kritik. Det är viktigt: Skeptiker följer inte, och ska inte följa, någon "ledare" och oreflekterat apa efter, utan reagera när saker blir fel. Det händer då och då att även skeptiska kandidater och förebilder har fel. Och när de har fel får de veta det, även av sina fans. Åtminstone de fans som inte är så mycket fans att de glömt bort att vara skeptiker. 🐵

Noter

1. Alan Sokal: What the Social Text Affair Does and Does Not Prove (1997)
2. Christoph Bartneck, iOS Just Got A Paper On Nuclear Physics Accepted At A Scientific Conference, bartneck.de 20 oktober 2016
3. David Mazières och Eddie Kohler: "Get me off Your Fucking Mailing List", Stanford University
4. www.scimagojr.com/journalrank.php?category=3318
5. www.cogentoa.com/article/10.1080/23311886.2017.1330439
6. www.cogentoa.com/journal/social-sciences
7. Peter Boghossian och James Lindsay, The Conceptual Penis as a Social Construct: A Sokal-Style Hoax on Gender Studies, *Skeptic* 19 maj 2017